

Huncut vírus

Volt egyszer egy apró vírus, unatkozott otthon,
Érdekelte Boston, London és a kisebb Sopron,
Utazgatni, csavarogni és világot látni,
Erre vágyott apró szíve, az utcákat járni.

Becsomagolt kofferébe, jó nagy volt a cekker,
Keltette őt kora reggel mályvaszínű vekker,
Kell még majd a sapka, kesztyű, Oroszország hideg,
Tengerpartra napszemüveg, szétveti az ideg.

Felhívja a rokonokat, jókedvűen henceg,
Koronát húz a fejébe, azt hazudja, herceg.
Elbúcsúzik mindenkitől, ígér ajándékot,
A kicsiknek nem felejtí majd el a játékot.

Cipőt húzott, felöltözött, körbe néz a házban,
Sosem égett még ilyen nagy utazási lázban.
„Elutaztam jó sokáig” – hirdeti a tábla,
Meglátja a borítékot: „Juj, egy villanyszámla!”

Elcsípi a villamost még lent az utca sarkon,
Zöld fák között sétálgatva, áthalad egy parkon,
Olyan apró, már elfáradt, hosszú ez a séta,
Belátja már, nem jól evett, túl sok volt a tészta.

Kellene egy apró jármű, amivel ő gyorsabb,
Ne legyen már az utazás máris egyre rosszabb.
Meglátja az embereket: „Jaj, de nagyon gyorsak,
Úgy sűrögnek, úgy forognak, majdnem elsodornak.”

Megfontol és elhatároz, megvan már a döntés,
Embervállon utazom majd, bár ez kissé önzés.
Egyik vállról a másikra ugrál, mint egy bolha,
Néha azért mellé szökken s lezuhan a porba.

Ha elunja ezt a várost, utazik is tovább,
Távolsági buszon zötyög, egy faluval odább.
Nem vesz jegyet, olyan apró, hogy észre sem veszik,
Az emberek táskájukat majdnem órá teszik.

Repülővel gyorsan eljut majd minden országba,
Kóstolásra beleszeret a gyulai kolbászba,
Házak között megkergeti szürke foltos macska,
Ember nélkül védtelen ő, tudatlan és csacska.

A nyomában sok köhögés, láz és beteg ember,
Láthatatlan könyörtelen, apró kis gazember.
Szerencsére az orvosok, hamar leleplezik,
Támadják őt ezzel-azzal, de ő ellenkezik.

Néptelenek már az utcák, „hova lett mindenki?
Hogyan fogok majd ezután paripát keresni?
Utálom a szappanozást, ne mossatok kezet!”
Magányosan lóg az orra és már nem is nevet.

„Miért bántatok most ti engem, jó barátok voltunk,
Fertőtlenítések nélkül jó lett volna sorsunk.
Elzavartok, elkergettek, jön a védőoltás?
Nem is olyan jó itt nekem, rám tör ezer rontás!

Haza megyek!” – határozza, nincs itt maradásom,
Kiutaztam végre magam, úgyis haza vágyom.
Összepakol, megsértődött, duzzogva menetel,
„Tartsátok meg hazátokat” – keserűn felel.

„Kiutáltok engem innen, nem vagytok barátok,
Bezárkóztok, elbujdostok, nem lesz majd kajátok!
Mossátok a kezeteket, bár ez nekem árthat,
Elviszem a hűtőmágnest és a matricákat!”

Haza érve földhöz vágja jó nehéz bőröndjét,
Bánja már, hogy itthon hagyta csodaszép börtönét.
Belerogy a foteljébe, sosem volt ily rotyyon,
Bejárta a fél világot, de a legjobb otthon.

Hogy fájdalmát enyhíthesse, vett egy kicsi mókust,
Felkeresett több szakembert és egy pszichológust,
Néhány hónap elteltével, még gondol a múltra,
De tanult az esetéből s nem kelt többé útra.

Mire jó a tapasztalat? Húzz belőle hasznót,
Leveheted már a kesztyűt, eldobod a maszkot,
A kézmosás viszont mindig legyen jó barátod,
Megvédte a fél világot, most már te is látod!